

Truyện ngắn Hà Thanh Phúc

Vnthuquan.net, 2009.

48 giờ yêu nhau

Hà Thanh Phúc,

sinh năm 1988, tại Sa Đéc, Đồng Tháp. Hiện là sinh viên năm nhất ngành quản trị kinh doanh, ĐH Ngoại thương

Đã in 2 tập truyện: Phù sa của bầu trời, Lời ru cổ tích.

Để lẩn trốn cô đơn, một số bạn trẻ hiện nay đã bày tỏ lòng mình trên blog và mong gặp những người đồng cảm. Từ đó đã có những mối tình ảo. Cô gái trong truyện cũng gặp người yêu qua blog và đã sống thật với anh trong 48 giờ. Đó là mối tình thật hay ảo? Một đời người sống bên nhau mà không yêu nhau cũng chỉ là tình ảo, huống gì đã có 48 giờ yêu nhau. Cuộc tình dài ngắn không tùy thuộc thời gian mà tùy thuộc lòng người. Và nhất là người đó có giúp ta xóa đi được nỗi cô đơn.

Đoàn Thạch Biền

Trời hôm nay có mưa. Những giọt mưa nghiêng nghiêng tựa như muôn vàn nước mắt của thế gian đang rơi xuống. Buồn. Gió lạnh từng cơn thổi qua khung cửa. Ngoài đường, những dòng người hối hả lao đi...

Hôm nay là thứ bảy. Những ngày cuối tuần thế này, tôi thường đi cà phê, nhưng hôm nay thì không. Thôi gặm nhấm cô đơn bằng ly cà phê đắng mà bằng những cơn mưa cuối mùa...

Thói quen cà phê một mình của tôi đã được bao lâu rồi? À, lắm nhảm, lắm nhảm, một năm ba tháng mười ngày, kể từ cái hôm chia tay anh. Nhanh quá, mới đây mà đã chùng ẩy rồi sao? Lắm lúc tôi giật mình lo sợ mình mất đi ý niệm về thời gian. Anh đã có người yêu mới. Anh vẫn vui cười đi ngoài đường và không hề gọi cho tôi một cú điện thoại nào. Vậy mà, tôi vẫn chờ, vẫn đợi. Một sự đợi chờ rất kỳ lạ và mơ hồ. Mong mỏi nhận được một cú điện thoại từ anh vào mỗi ngày thứ bảy... Đợi rồi thất vọng. Nhiều khi tôi tự hỏi mình đang đợi chờ cái gì?

Mỗi ngày tôi đều đọc đi đọc lại những bức thư anh từng viết cho tôi. Tất cả chỉ là một cái gì xa xôi của quá vãng. Đọc xong rồi cười, rồi lại bật khóc...

Đã nhiều ngày tháng, tôi rơi vào tâm trạng trống rỗng. Không rõ buồn hay vui, trong lòng cứ rỗng tuếch, tôi đi và về như một chiếc bóng. Tôi tự thu mình trong một cái vỏ và vĩnh viễn không bao giờ muốn ai phá vỡ nó. Lắm lúc, khi một mình trong căn phòng hẹp, tôi sợ hãi mơ

hồ. Tôi đã quá yếu đuối, đã quá tệ hại khi trở nên thế này phải không? Nước mắt tôi trào ra... Không rõ mình có phải đang khóc không? Cảm xúc cũng trở nên mơ hồ...

Lát sau thì trời tạnh. Đưa bạn thân rủ: “Đi cà phê! Tao buồn quá!”.

Lát sau nữa thì hai đứa có mặt ở một quán cà phê quen. Ít ra thì hôm nay, tôi không hoàn toàn là một kẻ cô đơn.

Tôi lấy muỗng khuấy nhẹ ly cà phê đen sánh. Hóp một ngụm, đắng nghét đầu lưỡi. “Cà phê đắng quá mày ạ!”. Tôi nhăn mặt bảo.

“Ừ, sao mày lại uống?”. Tôi bật cười: “Cũng giống như tao chấp nhận việc đợi anh...”. Nó ngán ngẩm lắc đầu: “Tao không có ý kiến nhiều chuyện tình yêu của mày, vì dù gì, tao cũng chỉ là bạn thân của mày.

Tao chỉ cho mày biết cảm nhận của tao, thế thôi. Tao không muốn đưa bạn thân của tao khổ”. Nó lặng đi ít phút rồi tiếp: “Vì bản thân tao đã quá khổ vì tình”. Tôi mới giật mình nhớ ra, bạn mình đã trải qua mấy lần dang dở. Nó yêu hết mình, tôi vẫn nhớ cái lần tôi khuyên nó:

“Mày yêu gì yêu cũng nên giữ lại chút gì cho mình”. Thế rồi nó phớt lờ, nó bảo: “Mỗi người có cách sống khác nhau. Đối với tao, yêu là trọn vẹn”. Rồi khi nó điện thoại cho tôi và nức nở. Tôi chỉ thấy thương nó hơn bao giờ hết. Vội chạy sang chở nó đi cà phê, đi vòng vòng.

Lúc ấy, nó luôn nói: “Chỉ có mày, một đứa không có bồ mới sẵn sàng chở tao đi khi tao đau khổ nhất!”. Rồi một hôm, nó bảo: “Tao sẽ không yêu nữa mày ạ”. Tôi thở nhẹ, ừ, thà như thế tốt hơn. Tình yêu? Ừ, tình yêu là gì mà sao mọi người ai cũng phải đau khổ, cũng đón đau?

Nhưng đó cũng chỉ là một công bố nhất thời khi người ta đã mất mát quá nhiều vì yêu. Bản thân con người, tận sâu trong tiềm thức, yêu vẫn là một nhu cầu, một khao khát lớn lao. Rồi nó lại có người yêu.

Nó nói với tôi: “Tao không thể nào thực hiện được lời đã nói, tao cần một tình yêu. Tao không biết sẽ ra sao, nhưng tao đã đón chờ sẵn cuộc chia tay!”. Tôi lắc đầu, tại sao đầu biết là đau khổ nhưng người ta vẫn lao vào. Con thiêu thân cũng thế, lao vào ánh sáng để rồi chết đi...

*

Trong một lần tha thẩn trên mạng, tình cờ tôi vào blog của một người con trai có khuôn mặt góc cạnh. Đọc hết những dòng nhật ký của một người dung, vậy mà khi không lại bật khóc. Ừ thì, cái chuyện chia tay có phải là của riêng ai? Người nào cũng có một góc cô đơn trong tâm hồn. Tôi để lại dòng comment: “Xin cảm ơn anh”.

Tôi quen biết anh từ dạo đó.

Kể từ đó, tôi thường xuyên vào blog của anh như một thói quen, chỉ để lại dòng comment “Cảm ơn” sau mỗi bài viết.

Có lần, anh viết: “Tình yêu khiến người ta hạnh phúc, nhưng cũng khiến người ta đau khổ. Có lẽ, ta sẽ cô đơn, sẽ thấy tan nát nếu mất đi tình yêu, đừng né tránh nỗi đau, hãy đối đầu và làm bạn cùng nỗi đau và đơn côi. Rồi có lúc, ta sẽ bước qua được cái ranh giới nhỏ nhoi”.

Tôi không biết mình có bước qua được cái ranh giới mà anh nói hay không. Lòng vẫn băng giá lạnh căm.

Một hôm, anh viết e-mail cho tôi hỏi: “Vì sao lại cảm ơn anh?”. Tôi trả lời: “Vì những gì anh viết!”. Tôi trở thành một người bạn của anh.

Chúng tôi nói với nhau nhiều. Về quá khứ của mỗi người, về tình yêu...

Đối với tôi, anh là một người bạn ảo. Người ta có thể dễ dàng nói ra tất cả những gì bình thường người ta không thể nói khi bước vào thế

giới điệu kỳ này. Hơn nữa, anh ở tận nước Nhật xa xôi...

Thi thoảng, anh điện thoại cho tôi. Anh thường động viên tôi, rằng em đừng bận tâm việc mình cô đơn hay không, rằng có nhiều thứ còn quan trọng hơn nỗi cô đơn kia, em à! Nhưng có lần, tôi hỏi ngược lại anh, thế anh có cô đơn không? Anh vẫn trải lòng mình với cô đơn trên những trang blog đó thôi, anh vẫn chưa có được một người yêu nào đó thôi. Anh chỉ im lặng, rồi lại bảo: “Có những thứ không phải muốn là được. Anh chưa gặp được ai có thể làm anh rung động”. Tôi bận rộn với chuyện học hành thi cử, anh vẫn e-mail cho tôi đều đặn. Lòng tôi bớt đơn côi vì ít ra, cũng có một nơi san sẻ. Anh cũng bảo: “Cám ơn cuộc sống đã cho anh quen em. Nhóc à! Một người bạn, một người em...”. “Đừng gọi em là nhóc, đã 20 rồi!”. “Ừ, anh gọi là bé vậy!”.

Nhiều lúc tôi bông đùa: “Anh có nghĩ mình sẽ yêu lần nữa?”. Anh đáp lạnh lùng: “Không bao giờ”. Rồi tôi tự hỏi mình, mình sẽ yêu lần nữa không? Anh - người yêu cũ của tôi - vẫn thấp thoáng trong ký ức của tôi...

*

Một ngày, khi tôi vừa tan học, có điện thoại, tiếng nói quen thuộc làm tôi giật mình: “Anh đang ở Sài Gòn, em đang ở đâu?”.

Nửa tiếng sau, chúng tôi gặp nhau tại một quán cà phê trên đường Nguyễn Trãi. Ở ngoài, anh trông có vẻ hiền lành và dễ gần hơn trên blog. Anh hay cười, nụ cười cũng hiền với hai cái răng khểnh. Hai chúng tôi không nói với nhau nhiều, chỉ nhìn nhau. Rồi anh bảo: “Mất em buồn quá đó nhóc, nó không nên có ở một người 20 tuổi!”. Tôi trả lời: “Cũng không nên có ở một người 25, phải không?”. “Hôm nay, em có thể dành cho anh cả ngày để tâm sự không? Ngày mai anh đã

đi rồi...”. “Ngày mai? Nhanh vậy?”.

“Ừ, anh về đây vì công việc mà!”. Tôi đồng ý rồi sau đó, tôi theo anh về khách sạn anh nghỉ. Hai chúng tôi bắt đầu nói với nhau nhiều hơn. Anh nói: “Khi này anh có gặp người yêu cũ, đúng là cái gì đã qua hãy cho nó qua, một cách bình thản em à!”. Anh chợt quay sang nói khẽ với tôi: “Em hiền và dễ thương lắm nhóc”.

Anh nhìn tôi, im lặng. Cả hai đều không nói gì nữa.

Rồi tôi nhắm mắt, đón nhận nụ hôn từ anh. Nụ hôn từ gần hai năm tôi mới được nếm lại. Một cảm giác vừa mới mẻ vừa quen thuộc chảy tràn vào lòng. Con tim tôi đập gấp gáp, vội vàng. Anh dừng lại, kê sát vào mặt, nắm lấy tay tôi và bảo: “Chúng ta hãy yêu nhau, nha nhóc!”. Tôi nhìn anh, rồi lại khẽ gật đầu. Tôi và anh đến với nhau, trao cho nhau mà lạ kỳ thay nước mắt ai cũng chảy. Hai kẻ cô đơn đang tìm đến nhau?

Rồi chúng tôi rời khách sạn, tôi chở anh dạo khắp nẻo đường Sài Gòn. Thứ bảy đầu tiên, tôi nghe lòng mình thôi khắc khoải.

Ngày đầu tiên trôi qua chóng vánh. Tôi về nhà mà thao thức, tự hỏi mình đang làm gì? Vội vã? Dễ dãi? Tôi vốn không phải tuýp người đó. Nhưng vì sao? Tôi thở nhẹ, đổ lỗi cho con tim... Hình ảnh của người yêu cũ thấp thoáng, làm tôi bỗng nhói lòng, cảm giác có lỗi. Nhưng tôi biết, mình đã sẵn sàng cho một tình yêu mới...

Ngày hôm sau, anh bận việc với công ty suốt cả buổi sáng. Đến chiều, anh gặp tôi, cả hai đều mừng rỡ tựa như đã xa nhau lâu lắm. Chúng tôi hát khe khẽ cho nhau nghe, tôi dựa vào lưng anh và nhận ra bờ vai anh rộng quá...

Đêm đó, tôi nằm cạnh anh, trong khách sạn. Lại quấn lấy nhau, nóng bỏng. Tôi hỏi: “Còn bao lâu nữa thì anh phải đi?”. “Bốn tiếng nữa em

à!” - anh đáp, giọng buồn buồn. “Chùng nào gặp lại nhau hả anh?”. “Anh không biết em à! Có thể là một năm hoặc hơn nữa. Anh sẽ cố gắng về thăm em...”.

Tôi lặng im, vùi đầu vào ngực anh. Tay quàng qua ôm lấy anh.

“Chẳng lẽ yêu nhau mà chỉ gặp nhau mỗi năm một lần sao anh?”. Tôi nhìn anh đợi lời đáp. Anh thì thầm: “Đợi anh, em nhé, khi anh đã có đủ những cái anh cần phải có, anh sẽ về cùng em! Và mình sẽ mãi bên nhau. Chắc khoảng hơn năm năm, anh sẽ về đây sống cùng em... Quan trọng cả hai có được niềm tin”. Tôi không đáp. Đợi? Tôi sẽ phải đợi bao lâu? Và tôi có đủ kiên nhẫn để đợi không? Liệu trong khoảng thời gian quá dài xa anh, tôi có đủ bản lĩnh để giữ mình thoát khỏi những cám dỗ bình thường của một con người. Và anh có thực hiện những gì anh đã nói? Có thật anh đang yêu tôi, hay chỉ nhất thời muốn chung đụng thể xác? Sao anh lại có thể yêu tôi nhanh đến vậy trong khi gần ấy thời gian anh đã sống trong cô đơn? Rồi tuổi xuân của tôi, có chờ tôi không? Phải làm sao khi anh trở về, tôi không còn trẻ đẹp, và anh sẽ có người khác?

Bao nhiêu câu hỏi rối bời đặt ra, tôi gần như choáng ngợp trong đồng câu hỏi đó. Và tôi cũng sợ nghe những câu trả lời. Liệu câu trả lời ấy có phải là chân thật khi thời gian khiến cho mọi điều có thể thay đổi?

*

Cái gì đến sẽ đến.

Tôi cùng anh trên chiếc taxi đưa anh ra sân bay. Lúc này, anh chỉ nắm tay tôi thật chặt, không nói thêm bất kỳ lời nào. Tôi nhận ra, tay anh thật to, thật chắc...

Hai ngày. 48 tiếng, tôi và anh đã là của nhau.

Có những thứ, tôi gìn giữ bao lâu, lại chấp nhận cho anh trong phút

chốc.

Tôi biết gì về anh? Một Việt kiều Nhật. 25 tuổi, chấm hết. Nhưng tất cả niềm tin của tôi đều đặt ở anh...

Nước mắt tôi trào ra, trong giây phút đó, tôi ôm chặt lấy anh.

Tôi chỉ biết mình yêu anh.

Lúc sân bay cất loa gọi, tay tôi đột ngột níu lấy anh một cách vô thức.

Anh đi thật sao anh? Đến lúc này, tôi cũng ngờ ngợ, rằng chuyện anh gặp tôi đó, yêu tôi đó, cùng tôi trải qua 48 tiếng đồng hồ chỉ là giấc mơ.

Rồi anh cũng đi. Tôi đứng đó một mình, cố trông theo giày lát, rồi quay về nhà.

Gần một giờ sáng...

Gió đêm thổi tốc vào mặt. Lạnh căm. Tôi không mặc áo khoác, nghe hơi lạnh thổi cả vào tâm hồn. Giá mà trời lạnh hơn tí nữa, không chừng tâm hồn tôi cũng sẽ đóng băng theo...

*

Anh đi, để lại tôi trong nỗi nhớ thương vô bờ. Càng rơi vào sự cô đơn sẵn có. Những cú điện thoại gọi về cho tôi, tiếng anh nhẹ nhàng hỏi tôi: “Có đợi anh được không?”. Tôi đáp: “Được”, dù trong lòng hoài nghi về chính mình.

Tôi nói với đứa bạn thân về anh. Về việc tôi đã bắt đầu cho một tình yêu mới. Nó bảo: “Mày điên à? Mày vì một người tình hai ngày mà chờ đợi như thế sao? Một, hai hay năm năm hay hơn nữa? Mày đánh đổi cả một thời tuổi xanh và có chắc nhận được lại những điều mày đáng phải có?”. “Tao không biết!”. Tôi thở nhẹ, nhìn rất lung ra ngoài đường. Những chiếc xe hơi hải lao đi...

*

Những tháng ngày dài lại nối tiếp nhau. Tôi vẫn sợ, những nỗi sợ mơ hồ cổ hữu, vẫn hay khóc thầm và nhớ anh.

Có những giây phút, tôi cô đơn kinh khủng. Những tối thứ bảy, tôi cà phê một mình và nghe nước mắt chảy ngược vào trong. Nỗi đau đôi lúc thành sự tị hờn khi thấy những cặp tình nhân hạnh phúc bên nhau vào những ngày cuối tuần.

Người ta bảo, sự chờ đợi nào cũng sẽ xứng đáng với cái nó sẽ có.

Tối về nằm dài trong một ngày thứ bảy cô liêu, nằm trong căn phòng 16 m², giam hãm mình trong bốn vách tường lạnh giá. Tôi khát khao một bàn tay, một vòng tay ấm. Có những người muốn đến với tôi, nhưng tôi không dám đến lại với họ. Tôi nghi ngờ tất cả, liệu mình thử yêu lần nữa, có thành công không hay lại tiếp tục ôm lấy đau thương...

Một ngày như mọi ngày trôi qua. Tôi nhắm mắt và chìm vào giấc mộng寐 êm đềm. Trong đó, tôi thấy anh nắm lấy tay tôi và dắt tôi đi trên một con đường không người, rất bình yên...

Hà Thanh Phúc

Những vai diễn

Hoàng học khoa kịch trường Sân khấu Điện ảnh. Phải thừa nhận Hoàng có năng khiếu bẩm sinh. Những vai diễn của Hoàng đều khiến tôi có cảm giác mình từng gặp một loại người kiểu vậy ngoài đời: một kẻ lưu manh nghiện rượu, bị cả xã hội từ bỏ, túng quẫn, bế tắc; một kẻ giàu sang, quên đi nguồn cội, chối bỏ cả mẹ mình; một thư sinh nghèo yêu một tiểu thư...

Đủ loại nhân vật, đủ loại người trong cuộc sống. Khi Hoàng khóc, khi Hoàng cười, khán giả cũng khóc, cũng cười, cũng cảm phần, cũng xót thương...

Hoàng gặp tôi sau vở kịch được nhiều người ngợi khen. Một vai cảm thương nhiều nước mắt. Nụ cười Hoàng rạng rỡ. Chúng tôi ngồi nhâm nhi ở quán cà phê. Tôi chợt hỏi Hoàng:

- Khi đã quen với nhiều vai diễn, liệu có lúc nào mà quên con người thật của mình không? Mà có trút bỏ được vai diễn của mình?

- Bộ mày nghĩ chỉ có những người trên sân khấu mới diễn sao? Và họ sẽ bỏ lớp mặt nạ khi trở về với đời thường? Thật khờ khạo! Suy cho cùng, bất cứ người nào cũng có thể là diễn viên cả, những diễn viên trong cuộc đời...

- Triết lý quá! Còn tao lại nghĩ, sống thật với mình vẫn hơn! Tao không tin mọi người đều giả dối!

Hoàng cười to hơn:.

- Mày đừng suy nghĩ nhiều quá, được không? Liệu mày có sống được nếu lúc nào cũng bộc lộ con người thật của mình? Chỉ có điều khác là bọn tao là diễn viên nên phải diễn cả trên sân khấu lẫn ngoài đời!

Tôi nhìn Hoàng, nghĩ ngợi. Có lẽ cách nghĩ của một đứa học kinh tế như tôi khác với cách nghĩ của một đứa học sân khấu là nó chẳng?

Hoàng cầm tách cà phê lên, ngửi một lát theo thói quen rồi lại nhâm nhi, thưởng thức. Lát sau, Hoàng lại lên tiếng:

- Hôm qua, tao đã chia tay với Nhi!

- Sao? Sao lại chia tay? Mày với Nhi quen nhau đã mấy năm rồi mà!
– tôi ngạc nhiên.

Hoàng cười khẩy, bảo, cố diễn cho tròn vai thôi mà ừ. Nhi chán tao lâu rồi, tao cảm nhận được điều đó. Lâu rồi tao gặp Nhi đi cùng một anh chàng chạy SH. Nhưng Nhi không tìm ra lý do để chia tay tao. Nên hai bên cùng phải diễn. Nhưng màn diễn nào rồi cũng có lúc kết thúc. Vậy thôi... Mà... tao diễn cũng đạt lắm nhé. Tao đã nhìn nàng thật lâu rồi nói: “Anh nghĩ mình nên kết thúc. Anh thấy anh không xứng với em! Một người con gái đẹp và thông minh như em...”. Nàng đã bật khóc mà ừ ừ, khóc thật sự, có nước mắt hẳn hoi... Nàng bảo: “Anh nói gì thế? Mình yêu nhau đã mấy năm... Anh làm em đau lòng quá...”. Nàng ừ ừ nhiều lắm, làm tao cũng rớt nước mắt theo. Lát sau, khi hai ly nước trên bàn đã cạn, bình trà cũng cạn, tao và nàng chia tay ra về. Nàng nói: “Em vẫn yêu anh, nhưng anh đã muốn chia tay thì em không nài ép. Chúc anh mãi mãi hạnh phúc...”. Tao trả lời yếu xìu: “Anh cũng chúc em hạnh phúc”. Rồi tao và nàng quay lưng nhanh. Hình như tao còn thấy nụ cười mừng rỡ trên môi nàng... Cũng may là hai đứa đi xe riêng, nếu không, làm sao nàng giấu nụ cười đó... Ba hôm sau ngày chia tay, tao đã thấy nàng ôm eo cái thằng SH đó. Mà thấy bọn tao không phải là những diễn viên đại tài sao?

Hoàng lại hớp một ngụm cà phê. Nó cười hà hà, mà thôi, mà đừng bi quan, cứ nhìn đời tươi sáng đi! Khi đã quen với những cái tồi tệ nhất, rồi mà sẽ thấy nó cũng bình thường, như người ta phải ăn, phải uống để sống - Hoàng cười, mà sao tôi thấy mắt Hoàng buồn quá. Tôi lại nghĩ ngợi hồi lâu, rồi nói với nó:

- Tao nghĩ... tao sẽ chẳng bao giờ diễn được như mà!

Thằng bạn thân liền vỗ vai tôi:

- Đừng khăng định sớm quá! Đời còn dài, biết đâu mai mốt tao sẽ bái mày làm sư phụ!

Lại một tràng cười nắc nẻ. Cái thằng, cứ cười mãi. Phút chốc, tôi lại thấy nhói lòng...

Tôi bắt đầu công việc làm thêm đầu đời của mình tại một công ty trách nhiệm hữu hạn. Nhiệm vụ của tôi là đánh máy những văn bản. Hoàng đã giới thiệu tôi. Nó nói, tao từng làm ở đây trong ba tháng, không chịu nổi nên nghỉ việc. Mày cứ thử xem!

- Nhất định tao sẽ làm được lâu hơn mày!

Hoàng cười: “Tao cũng mong thế!”.

Ngày đầu tiên, tôi làm quen với các nhân viên trong công ty. Phòng của tôi có tôi, chị Loa Kèn và Nhu Mì. Lẽ ra còn một người nữa, nhưng chị này đang tạm nghỉ vì có em bé.

Cả hai chị đều xinh đẹp và dịu dàng. Sếp bảo: “Có gì chưa rõ em cứ hỏi chị Loa Kèn, chị ấy là nhân viên gương mẫu ở đây! Nhu Mì cũng mới vào làm không bao lâu nhưng đã quen dần rồi đấy!”. Tôi dạ, cúi

đầu cảm ơn sếp. Khi ông ta bước đi, tôi nhìn theo cái dáng mập ú, bệ vệ với cái đầu hói, tự nhiên hình dung đến cái nắm rơm mình vẫn hay ăn và cười một mình.

Tuần thứ ba, tôi đã quen dần với công việc và mọi người. Tất cả bọn họ đều siêng năng, ở lại cơ quan ngay cả trong những ngày nghỉ. Sau này tôi mới biết, thực ra do nhà họ quá nóng, vào đây có máy lạnh miễn phí, lại còn được khen chăm chỉ, nên tội gì không vào. Chị Loa Kèn bảo thế.

Thực ra có lẽ công việc nhàn rỗi lắm, nên khi nào không có sếp, tôi cũng thấy chị ấy ngồi sơn bộ móng của mình, hoặc lôi cái kiếng be bé ra để trang điểm lại khuôn mặt vốn đã quá cầu kỳ. Chị ấy khá thân với Nhu Mì. Cả hai rủ rủ nói chuyện suốt. Về quần áo, mỹ phẩm và đàn ông.

Hôm thứ sáu, tôi vào và không thấy Nhu Mì, liền hỏi chị Loa Kèn:

- Nhu Mì đâu hả chị?

Chị Loa Kèn đang sắn soi bộ móng. Chị nói: “Nhu Mì dời lên phòng sếp rồi! Thăng chức đó!”. Tôi ngạc nhiên: “Ồ, thế à? Chị Nhu Mì giỏi thật, tiến nhanh ghê!”. Chị Loa Kèn nhướn mắt lên, nhìn tôi tỏ vẻ không hài lòng lắm: “Cái gì? Con nhỏ Nhu Mì mà giỏi giang gì. Nó đang cặp với sếp đó, biết không?”. Tôi ngạc nhiên, ngoác miệng ra hình chữ O: “Thế à! Vậy mà em không biết!”. “Ôi trời, chú mày tối ngày chỉ lo chú tâm vào công việc thì biết cái gì? Chị nói cho mà biết:

sống phải biết quan sát, lắng nghe! Chưa biết thì chị kể cho mà nghe: con Nhu Mì ấy, đừng có thấy vẻ ngoài hiền lành của nó mà lầm, nó đang có một thằng bồ làm bên Sony, tháng cũng cả nghìn đô, đó mới là bồ chính thức. Còn sếp của mình chỉ là bồ nhí, ối, không phải, bồ... lớn... Để rồi xem, cô nàng sẽ được bốc lên nhanh thôi! Cái hạng người ấy, sao mà chị ghét cay ghét đắng em à! Giả dối như thế để làm gì... ". Tôi cười, bảo chị Loa Kèn: "Đời mà chị, đâu phải hễ cứ cái gì đúng là đúng, sai là sai...". Chị lắc đầu quày quặt, mắt vẫn sẫm soi sơn phết cho đôi bàn tay ngà ngọc của mình: "Dù thế nào thì chị cũng không chịu được...".

Tôi thở nhẹ, ít ra cũng còn một người sống thật với lòng mình.

Vừa lúc đó thì sếp cùng Nhu Mì bước vào. Hôm nay Nhu Mì trông thật điệu dàng với mái tóc uốn lộn và chiếc váy hồng. Chị Loa Kèn nhanh chóng cất chai lọ, gương soi vào giỏ, đơn đả:

- Ôi trời, Nhu Mì đó hả? Chà, tóc mới hả? Dễ thương quá!

- Vậy hả chị? Em mới thử kiểu này, không biết hợp không...

- Hợp lắm! Em để kiểu tóc này xinh gấp bội... Mà nói thật, chị thấy em để kiểu nào cũng nhu mì, cũng đẹp hết...

Nhu Mì nhe răng cười, đẩy nhẹ vai sếp:

- Ôi, chị chỉ trêu em thôi...

- Chị nói thật mà... Cả chiếc váy này nữa, em đúng là biết cách ăn mặc! Mà thôi, chị phải làm việc đây. Hôm nay bận quá, từ sáng đến giờ cứ tất bật mà vẫn chưa xong...

- Em chào chị!

Nhu Mì tươi cười dõng dạc. Sếp cả cười, khen chị Loa Kèn chăm chỉ, rằng, cơ quan có được toàn người như chị thì tốt quá. Rồi sếp đột nhiên quay phắt qua tôi, bảo: “Em nhớ phải học hỏi chị Loa Kèn... Chị là nhân viên loại gương mẫu nhất ở đây!”.

Tôi cúi đầu nhanh như một phản xạ không điều kiện:

- Vâng, em ít thấy người nào làm việc chăm chỉ như chị Loa Kèn! Em sẽ cố gắng!

- Tốt!

Sếp cười tươi quay đi, hài lòng về những nhân viên gương mẫu của mình. Sếp là cấp trên của Loa Kèn, Loa Kèn lại là cấp trên của tôi...

Sếp vừa đi khỏi, Loa Kèn lập tức quay phắt lại, bấu môi: “Xì, cái con đom đóm đáng!”. Sau đó, Loa Kèn đưa cho tôi một đồng tài liệu, bảo:

- Chị bận quá. Em giúp chị phân loại theo năm nha! Không nhiều lắm đâu, từ năm 2003 đến nay thôi.

Tôi nghĩ thầm trong bụng: quỷ tha ma bắt, đó là công việc của chị, không phải của em! Nhưng tôi vẫn mỉm cười thật tươi, nhận lấy đồng giấy tờ nặng trĩu.

Chị tiếp:

- Cám ơn em nhiều nhen. Có mệt lắm không?

Ừ, tôi đang mệt lắm người đây, đồ lười biếng ạ, tôi nghĩ thầm. Nhưng tôi lại trả lời:

- Em khỏe mà. Có gì đâu, chuyện nhỏ mà...

Hôm sau, khi tôi lục tục sắp xếp cho xong việc chị Loa Kèn nhờ, chị lại mang tiếp một chồng tài liệu khác:

- Giúp chị cái này luôn nhé, chị bận quá!

Rồi sau đó chị ngồi phệt xuống, lôi mấy chai lọ và cái kiếng quen thuộc ra.

- Tưởng con Nhu Mì hiền, ai dè... Chị mới biết đây thôi em ạ, nó đi nói xấu chị! Nó bảo với sếp chị là người lười biếng! Nhưng chị chẳng thèm chấp. Chỗ thân tình chị nói cho em nghe, vì chị thấy em hiền. Chị thích những người thật thà...

Chị lại tiếp tục nói, rất nhiều. Đầu tôi bắt đầu ong ong lên. Tôi hết nhìn đồng giấy cao ngất rồi lại nhìn chị đang tỉ mẩn làm đẹp... Không hiểu sao, trong lòng tôi bỗng bùng lên một cái gì đó.

Tất cả bỗng ào ào ra mà tôi không ngăn kịp. Tôi gào lên:

- Thôi chị đừng có nhiều chuyện nữa! Sao chị không chịu làm việc chẳng hay hơn là cứ sơn phết bộ móng gớm ghiếc của chị...?

Tôi thấy chị tròn mắt nhìn tôi. Không để chị kịp nói bất cứ điều gì, tôi đóng sầm cửa, bỏ về. Nửa đường, tôi gặp Nhu Mì. Cô chào tôi bằng một nụ cười thật đẹp. Chẳng hiểu ai bỗng nói từ miệng tôi:

- Còn cô, trẻ đẹp thế mà đi cặp với ông già, không thấy ngượng à?

Ha ha, thế đấy, tôi đã điên khùng nói huých toẹt ra tất cả những gì mình nghĩ. Có lẽ Nhu Mì vẫn còn chưa kịp hiểu chuyện gì, ngay cả chị Loa Kèn cũng thế.

Tôi mệt mỏi trở về căn phòng trọ ọp ẹp của mình. Nhìn lên lịch thấy đã đến hẹn đóng tiền nhà, tôi sững người trước tấm gương to treo ở vách. Tôi đã làm gì? Tôi đã bất ngờ nổi đóa thay vì tiếp tục làm việc tận tụy. Dù thế nào đi nữa, tôi chỉ là một diễn viên tồi, tôi đã đánh rơi mặt nạ của mình khi vai diễn chưa kết thúc.

Kết quả là tôi sẽ mất việc, sẽ không có tiền và sẽ phải gọi cho thằng bạn thân mượn đỡ vài trăm. Rồi tôi lại sẽ phải ăn mì gói suốt những

ngày dài sắp tới... Lắm nhảm tính, tôi làm ở đó vừa được hai mươi ba ngày...

Thằng bạn nhắn tin cho tôi: “Sao rồi? Chỗ làm thế nào? Tốt chứ?”. Tôi trả lời: “Cũng tốt!”. Nó hỏi tiếp: “Có diễn trọn vai của mình không?”. Tôi nhắn lại: “Thất bại rồi mày ạ - Chán!”. Tin nhắn của nó chỉ vồn vện: “Ha ha... Đờ!”.

Rồi nó không nhắn thêm gì nữa. Tôi bật cười, cười to lắm. Tôi cũng không hiểu vì sao mình cười nữa.

Rồi tôi đi rửa mặt, và ngồi vào bàn làm đơn xin việc mới.

Nhưng trong đầu, tôi lại nghĩ đến việc ngày mai sẽ vào cơ quan xin lỗi chị Loa Kèn, rằng hôm đó em đang gặp chuyện buồn bực... Hay là... em bị đau đầu, tại con bồ em cứ cần nhằn đòi em phải đi chơi với nó trong khi em bận túi bụi.

Còn với Nhu Mì, tôi sẽ bảo hôm ấy mình có lỗi quá... Chỉ vì mình ghen với sếp... Ha ha, cô nàng chắc sẽ cảm động đến phát khóc. Hẳn nàng sẽ nói: “Chuyện nhỏ thôi mà!”. Sau đó nàng sẽ gặp sếp, để nói: “Anh đuổi phắt cái thằng ranh ấy đi!”.

Ái chà, sẽ có biết bao nhiêu chuyện đằng sau cái sân khấu, khi mỗi người bỏ cái mặt nạ của mình xuống? Tốt thành xấu, dữ thành hiền...

Tất cả sẽ đảo lộn.

Nhưng, nói gì thì nói, tôi cũng phải cố diễn nốt phần còn lại... Tôi muốn được lãnh tháng lương đầu tiên này, trước khi rời qua một chỗ làm khác.

Tôi tự nhủ mình sẽ không bao giờ để rơi mặt nạ lần nữa, khi bắt đầu vai diễn mới...

H.T.

Nguồn: Thanhnien.com
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 8 tháng 4 năm 2007